

ANA JŪRA

FOTO: SARMĪTE LIVDĀNE

Ja domāsi un tieksies uz mērķi, tad to arī piepildīsi!

Žurnāla «Latvijas Būvniecība» un Būvzinženieru savienības rīkotajā konkursā ar kompānijas «Caparol», «Sakret» un «Ramirent» atbalstu kā labākais jaunais būvzinženieris uzvarētāja laurus šogad plūca Romāns Basikīrkis no SIA «Firma L4». Par viņu konkursam iesniegtais portfolio iedvesmo – tādu atsauksmju, CV, projektu saraksta un nozīmīguma nav dažam labam pieredzējušam projektu vadītājam. Romāns Basikīrkis darbojas būvuzraudzībā un ir piedalījies tādos projektos kā būvniecības un tehnoloģisko iekārtu montāžas būvuzraudzība projektā «Papildus ūdenssildāmā katla izbūve Rīgas TEC-1» (2010), Rīgas HES dambju augšas bjefa nogāžu stiprinājumu atjaunošanas projekta vadība un tehniskā uzraudzība (no PK146+51 līdz PK139+01 jeb 750 m) (2008), Limbažu pirmsskolas izglītības iestāžu būvdarbu būvuzraudzība renovācijas laikā (2009), Limbažu pilsētas pludmales labiekārtošanas projekta būvuzraudzība (2010) u.c. Par to, kā jaunie jūtas, ko domā un uz ko cer darbā un dzīvē, Romāns sarunā ar «Latvijas Būvniecību».

ROMĀNS BASIKĪRKIS BŪVINŽENIERIS
ARTIS KAMPARS EKONOMIKAS MINISTRS

Kas tavā izpratnē ir būvuzraugs?

Tas ir inženieris – speciālists ar noteiktām zināšanām, kurš veic darbu uzraudzību būvlaukumā, pārstāvot pasūtītāju, lai viss būtu paveikts kvalitatīvi, lai tiktu ievērots projekts, lai objektā nerastos nesaskaņas starp pasūtītāju un izpildītāju. Būtībā esmu starpnieks un pozitīvās noskaņas uzturētājs. Es cenšos izvairīties no asiem konfliktiem, vairāk orientējoties uz kompromisu. Ne vienmēr viss baltais ir balts un melnais – melns. Jācenšas rast to robežlīniju, lai apmierinātas būtu visas puses. Jāmāk panākt pretim. Es būvuzraugu izprotu kā kompetentu cilvēku, kas pārzina būvniecības lietas, materiālu lietošanu, tehnoloģijas un kā cilvēku – psihologu. Jo patiesībā būvniekam jau nekad nebūs pietiekami naudas, termiņi spiedīs, bet otrā pusē vienmēr būs pasūtītājs, kas vēlas sasniegt labu rezultātu, objekta kvalitāti un vienlaicīgi ekonomiskumu.

Pēc manām domām, pēdējā laikā būvniecība ir zaudējusi augsto latiņu, diemžēl daudzus objektos kvalitāte ir degradēju-

sies... Vai tā ir vai tomēr nav? Un kas tur pie vainas? Būvnieks? Būvuzraugs?

Viennozīmīgi nevaru atbildēt. Tam, ka kvalitāte ir samazinājusies, – tam jāpiekrīt. Taču ir dažādi būvuzraugi un dažādi būvnieki. No pieredzes nākas secināt, ka ir sliktie un labie būvuzraugi. Piemēram, sliktie nepamatoti piekasoties. Jautājums – vai tas notiek kaprīzes dēļ vai tomēr pamatoti? Savukārt pasūtītāji vienmēr novērtē būvuzraugu kompetenci un profesionalitāti.

Vispār ar kvalitāti ir tā: mums ir daudz projektu, būvnieki strādā ar dažādiem apakšuzņēmējiem, un mēs nevaram novilkt robežu – tas būvnieks ir labs vai sliktis, ja piemēram, kāds apakšuzņēmējs ir sabojājis viņa reputāciju. Ja būvnieki strādātu tikai paši saviem spēkiem, tad varētu vērtēt. Arī ja, piemēram, būvuzraugam vienlaikus ir 6 objekti – vai tos var kvalitatīvi uzraudzīt? Šobrīd, pasūtot būvuzraudzību, pasūtītājs par to vēlas maksāt tik, cik viņam šķiet pietiekami, bet dažbrīd tas nav adekvāti darbam. Ja pasūta pa lēto – ko var vēlēties

no kvalitātes? Pasūtītājs saka – es negribu sliktu produktu, bet – viņš ir gatavs maksāt tikai zemāko cenu! Protams, būvuzraugs var teikt – es reizi mēnesī atbraukšu un parakstīšu aktus. Kāda no tāda jēga? Bet pasūtītāji tomēr turpina izvēlēties šo variantu. Tādējādi mēs degradējam tirgu, degradējam attieksmi pret būvniecību, būvuzraudzību, un rezultātā rodas nievājošās runas – tur nav kvalitātes, nav tā, nav šī... Es saprotu – daudzi nevar atļauties maksāt. Bet tad varbūt sadalām projektu: nevis veicam visu pasūtījumu uzreiz, bet ik gadu izdaram kaut ko – tad necietīs kvalitāte un cilvēki nebūs apvainojušies, ka saņem par maz.

Vai pats esi prasīgs?

Ir prasības, kas jāizpilda ikvienam būvuzraugam – jakontrole, lai tas tiktu ievērotas. Ja saka, ka esmu pamēru prasīgs, tātad kāds cits nav uzstādījis šīs prasības un ir skatījies virspusēji... Es atveru likumdošanas aktu un skatos, kam ir jābūt – es neko lieku neprasu.

Esī strādājis diezgan pazīstamos uzņēmumos: PBLIC, RBSSKALS, PKE... Ko tur esi iemācījies?

Katrā būvuzņēmumā ir bijis kas labs. Minuss ir tas, ka neesmu tur strādājis pietiekami ilgi. Praktiski būvlaukuma esmu strādājis, diemžēl īsu laiku. Bet vienlaicīgi esmu ieguvis noteiktu zināšanu līmeni un pieredzi, ko var izmantot. Runājot no šodienas pozīcijas, es vareju vēl krietni paaugties, līdz atnācu uz šejieni. Bet taja laika, kad mani uzaicināja strādāt uz «Firma L4», es sapratu, ka šo iespēju nevar laist garām. Tomēr, ja es praktisko būvniecību būtu apguvis vairāk, man šeit strādāt būtu bijis vieglāk.

Vai tas šobrīd darba palīdz – praktiskā pieredze?

Protams! Viena lieta, ja esi bijis vadošos amatos vai strādājis pie papīriem, neizjūtot, kas notiek būvlaukuma darba procesā. Strādājot objektā, ja sakuma pats esi bijis strādnieks, saproti, ka tas ir, kad prasa izdarīt to un to, cik reāli laika tam nepieciešams. Nonākot šajā pusē – ja pats to neesi darījis, nesaproti, ko prasīt.

Objekti, kuros tu šobrīd strādā kā «Firmas L4» būvuzraugs, ir ļoti dažādi. Kā tiec ar to galā – vai pietiek zināšanu?

Mani uz «Firma L4» uzaicināja strādāt par projektu vadītāju. Pirmie bija hesu projekti... Labi, ka blakus bija pieredzējuši kolēģi, kas pamazām ievēroja šajā jomā. Būtībā viņi ir mani skolotāji. Hesos ir arī ļoti stingrs pasūtītājs – «Latvenergo», un tas ie-

mācīja pedantismu un disciplīnu. Vispār jau katrs objekts iemāca ko jaunu. Šis darbs nav vienveidīgs – ir iespējams variēt, apgūt jaunas lietas. Tas man patīk.

Atgriezoties mazliet iepriekš – kad atnācu uz RBSSKALS, viens no lielajiem objektiem, kur man bija iespēja strādāt, bija Nacionālā teātra rekonstrukcija. Tā bija mana lielākā un arī veiksmīgākā pieredze – es strādāju pakļautībā pie Aināra Leitēna, kurš šogad ieguva Gada projektu vadītāja titulu, Jānis Ozoliņš bija būvlaukuma atbildīgais. No viņiem abiem daudz iemācījos. Objekta restaurācija man ir iekritusi dziļi sirdī, un es ļoti vēlos piedalīties līdzīga rakstura vēsturiskajos objektos. Šobrīd strādāju Limbažos, kur notiek kultūrvēsturiska objekta restaurācija – arī tas man ir sirdij tuvs un saistošs objekts.

«Firmā L4» ir kolēģi, no kuriem varu daudz mācīties – Uģis Matvejs, Gunārs Valinks, Ainārs Maceikevičs. Tie ir cilvēki ar lielu pieredzi. Īpaši daudz esmu guvis no Aināra, kas ilgstoši strādājis būvniecībā un būvuzraudzību redz pavisam citādi, jo reālajā būvprocesā pats ir bijis iesaistīts padziļināti.

Esī kādu laiku studējis Dānijā...

Man bija iespēja kā vienam no pirmajiem LLU studentiem aizbraukt uz Dānijas Būvmehānikas inženieru skolu apmaiņas programmā, un es to izmantoju. Liels palīdzes LBS un RBSSKALS, konkrēti – Mārim Saukānam, kas mani toreiz atbalstīja. Man nebija finansiālā nodrošinājuma, tāpēc vērsos pie LBS (pats tajā laikā biju LBS Jau-natnes apvienības biedrs un Jelgavas apvienības vadītājs) un lūdzu atbalstu braucienam uz mācībām. No LLU turp vēl neviens nebija braucis, un toreiz Dānijas skolā es biju vienīgais latvietis. Nomācījos vienu semestri. Mums bija jāapgūst noteikta mācību programma, jāizstrādā projekts un jāaizstāv komisijai. Lielākais ieguvums viennozīmīgi bija darbs komandā.

Kāds ir tavs tuvākais un tālākais mērķis?

Kā skatāmies... Vēlētos vairāk neatkarības, nebaidīties no tā, ka varu palikt bez darba. Tas sirdi uztrauc. Par tālākiem plāniem – pilnveidot sevi lielos projektos, strādāt arī ārzemēs kā kompetentam inženierim...

Ja būtu labs piedāvājums, vai tu brauktu prom, kaut uz laiku?

Ja būtu iespēja paņemt ģimeni, tad droši vien – jā. Arī tā apsvēruma dēļ, lai vecum-

dienās nevajadzētu domāt, ka esmu kaut ko palaidis garām, jo reiz esmu pateicis *nē*, kad vajadzēja sacīt *jā*.

Vai ar šādu intensīvu darba ritmu kāds laiks paliek ģimenei, hobijiem un sev?

Kur tas laiks, kopš pa istam nav būts copē... Es vēlos vienkārši pasēdēt laivā un pavērot pludiņu. Tas man nav tāds nopietns hobijs, tas vairāk atgādina bērību. Bērībā bija dārz Svētē, kur viņi rušinājās pa dobēm, bet es ar makšķeri pār plecu prom uz upi... Arī mednieks esmu jau vairāk nekā 10 gadus. Man patīk būt mežā, esmu daudz gājis par dzinēju. Tagad beidzot esmu saņēmis un iegādājies ieroci. Medības man vairāk saistītas ar sievastēvu un laukiem – tur vienmēr ir pirts, un, ja ir iespēja, tad dodos arī uz mežu. Hobijs, kas iet uz urrā, ir orientēšanās sports! Tas ir mežs un ļoti laba atslodze no būvniecības – sacensības, azarts, punktu atrašana... Gribas atkal to izbaudīt! Lielu palīdzes gribu pateikt ģimenei un sievai Ingai par atbalstu maniem vaļaspriekiem.

Esī privātmājas vai dzīvokļa cilvēks?

Esmu dzīvojis dzīvoklī Jelgavā, tagad Siguldā. Taču tēvs pašu spēkiem bija uzbūvējis dārzā vasarnīcu. Arī šobrīd tā vecākiem ir vismīļākā vieta no agra pavasara līdz pat vēlam rudenim. Kad zvanu un prasu – kur esat, atbilde skan – mēs pa dārzū rušināmies. Viņi nav no tiem, kas vienkārši sēdēs un, salikuši rokas klēpī, skatīsies televizoru. Es arī laikam vairāk esmu mājas cilvēks, bet, rēķinoties ar šodienas iespējām, tomēr jāpaliel pie dzīvokļa. Par māju es domāju – ir jāiet uz priekšu. Nevar apstāties un uzskatīt – jā, man ir diploms, un ar to pietiek. Es ticu domas spēkam – ja domāsi un arī tieksies uz mērķi, tad to arī piepildīsi.

Vai esi uzzīmējis savu sapņu māju?

Studiju laikos, kad arhitektūras studiju programmā mums bija jāprojektē māja, mēģināju savu sapni uzzīmēt. Kas tajā īpašs? Tā katrā ziņā nebūs milzīga būve – vienkārša, ar mansarda izbūvi guļamistabai un bērnistabai. Noteikti palīdzēs sieva – viņa var precīzāk raksturot to, ko vēlas. Mans sapnis ir terase un oranžērija, piepildīta ar augiem un apdzīvojama arī ziemā. Tas būtu jauki – sēdēt ziemas vakaros kopā ar ģimeni un dzert tēju patīkamā atmosfērā. Sieva savukārt noteikti gribēs logus ar zemo palodzi un plašu stiklojumu, lai būtu sajūta, ka dzīvojam dabā. Arī ūdens – diļķis vai ezers – līdzās mājai būtu viens no ideālā sapņa nosacijumiem. Un mežs netālu. Patiesībā vienkāršas lietas... **LB**